

pa so stali vsi trije vsak s svojo prsteno skledico z ročajem. Barba jim je razdelila večerjo, in vsi trije so posedli pod kapom na bruno.

To jim je šlo v slast!

Rezika je izbirala zlasti sladke češplje iz kaše, koščice pa je spravljala na kupček, da jih je potem stolkla in použila medena jedrca. Nežica je smehljaje čakala, da se večerja nekoliko ohladi, ustnic si ni marala opariti. Kaj zato, če čaka nekoliko časa, samo da ima kaj v skledici! Bolj nestrpen je bil Polde. Dasi ga je peklo, se je manjšala vsebina njegove skledice kar vidno, kakor gine spomladi južni sneg, če solnce nekoliko preveč pogleda nanj. Pridno je nosil velike založke z leseno žlico v usta, malo popihal — in že je bilo dovolj hladno, da je šlo navzdol.

Po večerji so iztrebili gobe. Nekaj jih je Barba odločila za drugi dan, kisle med krompirjem so posebno dobre, nekaj pa jih je narezala na rešeta, da se posuše za zimo. Še suhljad so sesekali in zložili, potem pa odmolili in se spravili spat.

Črez pol ure pa je bilo v koči za vasjo tiho in mirno, zakaj po delu je počitek sladak.

Poslanec.

*Na postelji tukaj v sobici
pa Mimica ljubljena spi;
o angelcih božjih se sanja ji,
radosti ji lice žari.*

*A tam skozi okno potihoma
k nji dihi ponočni hité,
aj, dihi ponočnega vetrca,
ki zunaj med rožami gre.*

*In rože so same prosile ga,
da bi jim izkazal ljubav:
da nesel bi lepi Mimici
na posteljco srčkan pozdrav.*

*In zdaj kakor tat — prav polagoma
je v sobico njeno prispel
in vsepovsod, vsepovsod z nočnimi
jo dihi poljubljati jel.*

*Pa misli: »Ej, saj se gotovo zbudil...«
Kako se je zmotil močno:
o angelcih sanja se Mimici,
in to prelepó je za njo.*

*In dalje in dalje spi Mimica,
a vetrček se ujezi —
in smukne iz gorke posteljce,
pa v laske se ji zakadi . . .*

*In brž skozi okno pod milo nebo
beži mi sred drevja in rož . . .*

*A ti? . . . To boš lepa, Mimica,
ko jutri zbudila se boš! . . .*

Ivo Danič.

